

ספר אהבה נבואי

ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט
נא השמימה
וספר הכוכבים אם תוכל לספר
אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך:
והאמן בה' ויחשבה לו צדקה:
בראשית טו' 5.6

דקלה נקולס

ספר אהבה נבואי

ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט
נא השמימה
וספר הכוכבים אם תוכל
לספר אתם ויאמר לו כה יהיה
זרעך: והאמן בה' ויחשבה לו
צדקה: בראשית טו' 5.6

כל הזכויות שמורות

diklajerusalem@icloud.com

עוצב על ידי

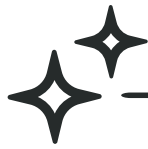
The Hei
Hispanic Agency
inc.

www.theheihispanicagency.com

התוכן

4	ספר אהבה נבואי
12	אנחנו ברואי המשיח
19	בחכמה יבנה בית
20	ספר אהבה נבואי
	גמלה בליבי ההחלטה לכתוב לכותרת הספר...
22	קריאת הנביא
23	התנבאות עצמית
24	אהבה יציבה
24	קריאה מיוחדת לירושלים
25	שקט פנימי
29	הבטחת השלמות
30	שנים טובות
31	נחמת אלוהים
32	הסכמה עם השמים
33	חיי קדושה

כאשר הייתי צעירה באמונה, תמיד חשבתי על שני דברים שאקח עימי כאשר אעזוב את האדמה. הכתובים! והכרית שבלעדיה לא יכולתי להירדם.
היום כאשר בגרתי באמונה נמוגה רוח הילדותיות שבי, אבל עדין נשארתי עם הכרית. הכתובים הם מונחים בכל מקום שאני הולכת. ומכך אני מפיקה תוחלת חיים מתוקנת, כל פעם מחדש.
יום אחד חשבתי על מציאות של שמי גן עדן. הכרית טובה, נוחה לי מתנה מאלוהים. והכתובים שלא אאבד את עצמי, ואיך אפשר ללא דבר אלוהים חיים.
אבל שם לא אצטרך שום דבר מהם, משום ששם יהיה את כל מה שאצטרך, וממה שאוכל לדמיין.

ישוע פוגש אשה שומרנית; ומדבר איתה על מים חיים שאלה השותים אותם לא יצמאו לעולם ויהיו למקור חיים לחיי עולם.

ישוע לא היה עושה בכך ולא היה הולך לאישה השומרנית ההיא, אם זו לא היתה החלטה מלמעלה.
הוא ידע ברוחו כי, היא תהיה מוכנה לשמוע, להקשיב.
זה כל כך מיוחד איך אלוהים בונה יחסים, על פי בחירה, והכל כבר היה מתוכנן מראש ואיך מלכותו נבנית.
היא ידעה איך להגיב בעת הצורך, ולא רק זה שהיא גם הגיבה בהתאם לשיחה המתנהלת בניהם.

בואו נקרא איך מתנהלת שיחתם:

ישוע בא מרחוק צמא ורוצה להרוות את צמאונו. הוא נח ליד באר, ואישה שומרנית מגיע ושואבת מים מהבאר.
הפרק הזה ארוך אך אמיתי יותר וחי יותר, מהרבה פסוקים אחרים בכתובים.

ישוע מבקש לשתות: אמרה לו האישה השומרנית איך אתה יהודי מבקש ממני לשתות ואני אישה שומרנית? השיב ישוע ואמר לה: לו ידעת את מתנת האלוהים ומי הוא האומר לך תני לי לשתות היית, מבקשת את ממנו והוא היה נותן לך מים חיים. האישה השומרנית לא מבינה אותו ואומרת לו אין לך דלי והבאר עמוקה אם כן מאיפה מים חיים האם גדול אתה מיעקב אבינו שנתן לנו את הבאר ושתה אותם הוא ובניו ומקנהו?
ענה ישוע ואמר לה: כל השותה מין המים האלה יצמא שוב, אבל השותה מין המים אשר אני אתן לו לא יצמא לעולם: המים שאתן לו יהיו בו מקור מים נובעים לחיי עולם.

ייש תמונה ברורה ומוכחת לפי הכתובים, כי ישוע אכן נקרא לצאן לבית ישראל בתחילה. היות והוא נדחה, אלוהים הנחה אותו, לגויים וזה לא היה סוג של בגידה, כפי שהעם

שלנו מביט על זה, אבל השמיעה שלו לאביו שבשמיים, והחשיבות שמה שאביו עושה, הוא תמיד יעשה גם כן. הם ממשיכים בדיאלוג, ומשהו מעורר את תצומת ליבה. הוא עונה לה שהיא שואלת אותו: אבותינו השתחוו בהר הזה ואתם אומרים כי בירושלים המקום שצריך להשתחוות שם. אמר לה ישוע האמיני לי אישה, כי תבוא שעה שלא בעיר הזו, ולא בירושלים תשתחוו לאב.

מקור האהבה העמוקה באה מחיק האב כל מה שניתן לנו זה על ידי האהוב, שנתן לנו חיים. הוא האחד והיחיד. וכאשר אנו נתונים בספקות ובייאוש החיים, הוא היחיד אשר יכול לחלץ אותנו ולפתור את בעיותינו. זאת הסיבה שאנו קוראים לו אבא. הוא האב היחיד שעליו ניתן לסמוך בכל מצב.

לכן גם שאנו ילדים נערים מבוגרים וזקנים, יש בנו מקור חיים, ומים חיים בקרבנו, משום נאמנותו של האב המוביל אותנו במשא הנצחון, וגם נותן לנו בטחון בערבון הרוח. אנחנו לא חשים מוות בקרבנו גם כאשר, אנו מתבלים בגופנו להיפך האדם הפנימי שלנו מתחדש יום יום, עד ליום המיוחל בו נראה אותו פנים אל פנים.

כל אשר רוח אלוהים מדריכה אותם, בנים הם לאלוהים. הרי לא קבלתם רוח של עבדות לחזור אל הפחד, אלא קבלתם רוח המקנה מעמד של בנים, וברוח זו אנו קוראים אבא אבינו. (רומים ח" 14.15)

בואו נהיה מציאותיים האבות שלנו, לא היו מושלמים עלי אדמות, אנו צריכים להתגבר על זה, לסלוח ולדעת שאנו נסלחים, משום שהוא מושלם. הוא מרפא כל כאב. בואו ניקח בחשבון שהם באו מרקע פצוע בעצמם, והתקשו מסיבה זו או אחרת, לא להיפגע. לכן תמיד האדם הקרוב נפגע, כתוצאה מכך. ישוע קרע את מחיצת האיבה על כן רוחנו מגיע לידי שלמות מעמיקה בהדרגה אלי המשיח, עד כי נראה אותו יום אחד פנים, אל פנים. פתאום אנו לא יכולים לחיות בחטא, וגם לא מסוגלים. בואו ניקח את דוד המלך אשר סבל רבות, אך לא הוציא מילת הבל מפיו. וכאשר חטא חזר באופן מידי בתשובה. כאשר נתן הנביא בא אליו, הוא היה נמוך רוח והשיב ביראה הוא לא הגן על עצמו, וידע בוודאות כי דברי הנביא היו מאלוהים.

תמיד ביקש את אלוהים והיה ענו ונמוך רוח: וכך למד לקחת סמכות על כל רוע שבא נגדו, ושמר על ליבו.

**כי שמרתי דרכי ה, ולא רשעתי מאלוהי
כי כל משפטיו לנגדי וחקותיו לא אסיר מני
ואהי תמים עמו ואשתמר מעוני.
(תהילים יח" 22.23.24)**

**ביוחנן ישוע אומר לנקדימון: הרוח, הולכת לאן שהיא רוצה ואת
קולה אתה שומע, אך אינך יודע מאין היא באה ולאן היא הולכת כך
כל מי שנולד מין הרוח.
(יוחנן ג פסוק 4)**

אלה הפסוקים הראשונים שקבלתי, כאשר נושעתי, והבנתי קול אלוהים חשוב יותר מכל דבר, וחשוב שנעמוד בדברו. אבל היו דברים שהחלטתי לשים בצד. היום אני לוקחת צעדים זהירים מאוד על פי דבר אלוהים, עם השנים נפקחו עיני לראות את הפסוק יותר לעומק, וכן גם השמיעה שלי התחזקה.

אני ממש מודה לאדון שלא הסיר את תפילתו וחסדו מאיתי. פתאום התחדש בי משהו פנימי כל פעם משהו מפתיע מלמעלה, היו בי מכשולים אבל בקשתי את אלוהים להסירם ממני, כדי שאוכל להשאיר את השמים פתוחים. וכך עם הזמן, תפילותיי נענו גם אם זה לא בא באופן מיידי, ידעתי ברוחי שתפילותיי נענו. ראיתי שמים פתוחים. לא יכולתי להבטיח שאשתנה, כי גם לא יכולתי לעשות זאת לבד, אך הוא משנה בצורה כל כך יסודית, ולכן עם כל הקושי שבשינוי, צריך לתת לו את הזכות, לנקות את מה שבלב.

פתאום אני רואה את עצמי קרובה יותר ממה שהייתי אז, אני מקדישה יותר זמן אתו, ומה שמחובתי לעשות מאשר לצאת ולבזבז את הזמן שלי במקומות שאין בהם מקום או צורך להיות בהם, ולנצל כל רגע לשמוע לצעדים שאני עושה בהתאם לצעדיו, להיות מודעת לכך שכל רגע בחיינו צריך להיות מעשי כרצוני, שכן הימים רעים. התחלתי לראות בצורה נבואית, ברוחי שאלוהים עושה הפרדה, קורא לנבחרים להיות קרובים אליו, יותר להיות מפוסקים במטרה האמיתית והנצחית, ולהתגבר על הרע בטוב בכל צורה.

**פתאום אני רואה את
עצמי קרובה יותר
ממה שהייתי אז, אני
מקדישה יותר זמן
אתו, ומה שמחובתי
לעשות מאשר לצאת
ולבזבז את הזמן
שלי במקומות שאין
בהם מקום או צורך
להיות בהם.**

ישוע עושה הפרדה! הראשונים יהיו אחרונים, והאחרונים ראשונים. מפריד בין כבשים ועזים. רבים הם הנקראים הוא אמר אך מעטים הנבחרים. ואני שואלת אתכם האם אתם נבחרים? האם אתם עומדים בדבר אלוהים בכל דבר, והולכים אחריו? הוא רוצה רק בטובתנו שלא נאבד דרך. יש המשרתים באים מארץ רחוקה, משום שהם חושבים שהם מחויבים לשרת, וגם זה נותן להם תחושה טובה כזו, שהנה, אני עושה משהו עם עצמי. זה בעיקר בסוכות שכל העולם מגיע לירושלים, את נכנסת לאיזה כנס מאורגן, והכל בצורה כזו לא בריאה, ולא מביאה כבוד

לאלוהים, והיחסים בינם לבין אלוהים לא קים כלל, כפי שאלוהים חפץ. הם לוקחים את הדבר שעשו בחייהם ושאיפותיהם זה לא בהכרח רע, אך אם אותו אדם משתמש בזה למען שמו, ולא למען אלוהים, זה מבזה את שם אלוהים. לכן בואו נחשוב על זה, אנו חיים פעם אחת עלי אדמות, אין לנו פה עיר קבע, אנו לא צריכים להיות מפורסמים. שיזכרו אותנו או מה היינו, ואם כן זה רק למען שמו, למען ישוע שנתן את חייו עבורנו. הרי ראינו את כל המפורסמים הללו, אשר חיו, חיי תענוגות ואבדו את דרכם. מקוללים, ואף מתים פתאום בצורות מסתוריות לא מודעים לחיים האמיתיים באמת. אז בואו נחשוב על זה כמקור השראה, ונבין כמה זה לא מועיל לנו.

לא כל האומר לי אדוני, אדוני יכנס למלכות השמים, אלא העושה את רצון אבי שבשמים. רבים יאמרו אלי ביום ההוא: אדוני אדוני, הלא בשמך נבאנו ובשמך גרשנו שדים ובשמך עשינו נפלאות רבות. אז אודיע להם: "מעולם לא הכרתי אתכם, סורו ממני עושי רשע. (מתי ז' 21.23)

פשר משל הזרע:

הוסיף ואמר להם: אינכם מבינים את המשל הזה ואיך תבינו את כל המשלים? הזרע זורע את הדבר.

ואשר בשולי הדרך, במקום שנזרע הדבר, אלה הם אשר בשמעם בא השטן מיד ולקח את הדבר שנזרע בהם. וכן הנזרעים על אדמת טרשים אלה אשר בשמעם את הדבר מקבלים אותו מיד בשמחה, אך אין להם שורש בקרבם ורק לשעה יחזיקו מעמד: לאחר מכן, בבוא צרה ורדיפה בגלל הדבר, יכשלו מיד. והאחרים הם הנזרעים בין הקוצים: אלה הם השומעים את הדבר, אלא שדאגות העולם ומדוחי העושר ותאוות לשאר דברים באים ומחניקים את הדבר ולא יעשה פרי.

הנזרעים על האדמה הטובה הם השומעים את הדבר ומקבלים אותו ועושים פרי-זה פי שלושים, זה פי ששים וזה פי מאה. (מרקוס ד' 13.20)

יש זמנים בהם אנו עיפים משגרה קבועה, ממציאות המחייבת אותנו לעשות כל הזמן אותו דבר, אבל זה חלק מסדר העדיפויות שאלוהים קבע עבורנו כאלוהי הסדר. ההתמדה עם הזמן מניבה פרי, זה כמו שאת לוקחת חלקת אדמה, ומטפחת אותה. ולא באותו רגע, הזרעים שזרעת נובטים, זו עבודה, מאומצת עם סבלנות, זה יכול לקחת גם לא מעט זמן, וזה גם תלוי, כמה בחרנו לתת לאלוהים, וכמה שמרנו לעצמנו. אנחנו צריכים לעבוד את האדמה, באמונה, אך המעשים הם המוכיחים, אם זרענו נכון, עד שהקציר מגיע, ומניב את הפירות.

יש תקופות גם יבשות בתוך התהליך, שבו אנחנו מרגישים יובש מדברי, וזה משום שאלוהים מלמד אותנו בדרך הלא קלה לעיתים, להיות מודעים לכך שכאשר נגיע לסוף, ונבין מה הוא רצונו, אז גם תהיה התחלה, מכל כוון. לכל התמדה יש פרי, ואנחנו צריכים להמשיך את המרוץ, בלי להתלונן גם אם זמן רב אנו לא רואים שינוי, בסופו של דבר פריצת הדרך תגיע. ולרוב גם זה מאוד תלוי בבחירות שלנו.

והאם יש דבר שהוא לא יכול לעשות? חלילה. אלוהים מיצב אותנו ומחזיר אותנו למקום הקבוע שבו אנחנו מפוזרים. יש מצבים שבהם האמונה פורחת מידינו, ואנחנו נכנעים. היו לי כל כך הרבה מחשבות של לברוח, כאשר ראיתי שכלום לא משתנה, אפילו התחלתי ליישם את זה. כיונה הנביא עד כדי שהייתי מניחה מזוודה מתחת למיטה. רציתי שגרה אחרת, משהו אחר, אבל אלוהים צורף אותנו לפני שהוא מביא אותנו לרגע המיוחל, שבו חיכינו ואי אפשר לברוח מאהבתו.

הוא מלמד אותנו מה חשוב יותר מכל דבר בחיים, זה הלב, ומה שמחובתנו לעשות. הבשר בנו לא מת לגמרי, ואנו נלחמים משום שהאויב נלחם באלוהים כל הזמן, ומנסה להפריד את המוסכמות המושלמות שאלוהים קבע לבחיריו, שלום מלא. מלכות אלוהים היא כבר בנמצא, והיא בקרבנו. ובאופן טבעי אם משהו קורה לנו אנו נוטים להאשים את האדם הקרוב ביותר. אלוהים הוא אל ההבטחות והוא מקים אותם תמיד. אנחנו אלה שגורמים רוב הזמן לברכות להתעכב, ומבחינתו, הוא יכול לתת לנו מיד, אך זה לא יועיל אם זה לא יהיה בזמן שלמדנו היטב מה הוא דורש מאתנו, משום שהוא מחפש את נכונות הלב, וכוונותיו.

**להי הארץ ומלואה תבל ויושבי בה כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות
יכוונה מי יעלה בהרה ומי יקום במקום קדשו נקי כפים ובר לבב
אשר לא מנשא לשוא נפשו, ולא נשבע למרמה.
זה דור דורשיו, מבקשי פניך יעקב סלה. (תהילים כד)**

המבחן האנושי, האישי שלי היה בבקרים, היה בי משהו משורש כל כך עמוק, מהדורות, שבמקום להתמתן, ולהיות בשלום הייתי בלחץ כל הזמן. כאשר השכמתי. האדון היה מלמד אותי להיות בשלום, שלא תהיה השפעה על התנהלות הבוקר, והילדים. ישוע הוא הדוגמא המובהקת, הבולטת ונודעת ביותר, כאשר אנו מדברים על לחיות בשלום וקבלנו את הכלים האלה כאשר נושענו, לכן האדם הישן, שפעם היינו משופעים ממנו, לא צריך להיות בקרבנו יותר, משום שאנו בריאה חדשה, וישוע שוכן בקרבנו, ללא ספק אנו נדרשים לעבוד על השלום, בקרבנו, משום ההרגלים הישנים בבשר שיצרנו לעצמנו, לפני שנושענו.

אנו ילדי אלוהים, ונשענים על רוח הקודש אשר מלמדת אותנו לנוח, ולא לדאוג. כל חיינו עלי אדמות בכל רגע נתון אנו צריכים ללמוד להתנגד לתכניות האויב, איך בלהיות נקיי כפיים, וברי לבב לא להתערבב עם אנשים שלא טובים לנו, לדעת לאסוף,

לבחור ולברור את מה שהכי טוב עבורנו. ולהיות סמכותיים, דרך דבר אלוהים, הכתובים שנתנו לנו, שלא יהיה מקום לאויב לתפוס אותנו, לא מוכנים.

אני יודעת שאני בת מלך, יודעת גם מה הקריאה שלי מה המתנות שניתנו לי על ידו. פעם חשבתי על זה אני מסתכלת על הבית, חושבת כמה יש לעשות וחייב פשוט לעשות את מה שהכי חשוב, ההגיון שלי לא רואה דבר אחר, מלבד זה שאני בטח אהיה תקועה שם, בשגרה כזאת מחיבת כל חיי אצטרך לעשות אותו דבר, אבל אלוהים לוקח מאתנו דברים שאנו אוחזים, ומחכה שנבחר, לשחרר אותם אליו.

כאשר השלום לא בקרבנו, משום שאנחנו בוחרים, להיות בבשר לכעוס וכל מיני דברים, או לנסות להיות צודקים, אנחנו נותנים מקום לאויב, שגם יכול להגיד לנו שאנחנו צודקים, או שמותר לנו, לרחם על עצמנו לפעמים. התחלתי לסגל חיי אמונה ולעבוד על זה כי ידעתי שעצם המחשבה, וספקות גורמים לאיזה שהוא נזק רוחני, ועוצרים את התכניות של אלוהים עבורי, ובני משפחתי. אני מבטיחה לכם אפשר לסגל אורך חיים בריא, אפשר להתגבר, למצוא מקום וזמן.

חשוב הוא שלא נבזבז זמן יקר, מלשבת ולא לעשות כלום, אבל להיות יעילים, מעשיים חרוצים, וכאשר יש תוצאות, זה מביא אותנו למקומות שאי אפשר לתאר. אלוהים רוצה שנשרת אותו נאמנה, הוא גם חפץ לתת, לנו לשמח אותנו, אך מאוד חשוב לו שנאמין ונצית לדבר, וזה מה שמביא לנו הגנה מושלמת בכל תחום בחיינו. יש לי עדות למקרה שאחזתי בו, כי לא בטחתי מספיק שאלוהים יספק לי את הדבר הנכון עבורי, ואחרי חודשיים של המתנה, בהתרגשות ליום המיוחל חליתי ונסגרה לי הדלת, התחלתי לשאול שאלות ולא הבנתי מה קורה, כי ידעתי גם שישוע אמר בקשו מה שתמצאו למען תמלא שמחתכם, זה היה בחודש יום ההולדת שלי, אבל פתאום הבנתי שהייתי חשופה לאויב, כי לא בטחתי מספיק, ובחרתי אני לפעול. אני מעידה, לא מתוך גאווה אבל מתוך ידיעה שהייתה לי חולשה, וחשש להפסד, ובכל זאת אלוהים בחסדו השתמש ביעוד שלי. במקום שבו הייתי אמורה להיות נוכחת להיות עדות לכבודו. וזה היה כואב וקשה מנשוא, אך אלוהים מייסר את אלה שהוא אוהב.

מהי אמונה בעיני האנשים חזקים ששומעים לאדון ונכנעים לדברו?

זה חוזק פנימי עצום שהעולם אינו יכול לראות או לחוש ונשען על בינתו הוא. האמונה גם לא מסתכלת על פי ראות עינים, היא תמיד מכריזה על עצמה דברי חיים. בואו נודה שאילולא חסדו היינו נשארים בתוך השלולית ההיא הבוקעת לה כמערבולת, והיינו טובעים. וכן יש מאמינים שנשענים על בינתם. אבל חסדו של אלוהים משנה תפיסות, ושמה אנשים במצבים של חוסר אונים או חוסר מוצא, שיפנו את תצומת ליבו אליו.

**מהי אמונה בעיני
האנשים חזקים
ששומעים לאדון
ונכנעים לדברו?
זה חוזק פנימי עצום
שהעולם אינו יכול
לראות או לחוש ונשען
על בינתו הוא.**

יש התנגדות חזקה בין הרוח לבשר, וזה קורה לנו הרבה, וחוזר חלילה, זה קשור לשלום
ההוא שצריך להוביל אותנו ואנחנו צריכים להיות תלויים בכך, כדי שהבשר לא ישלוט בנו
והשלום יישאר בקרבנו. אנחנו צריכים לבחור נכון. אנו יכולים לעשות הכל מושלם באמת.
את כל מה שאפשר ולהתפשר טיפה, וזה יכול להרוס את כל הטוב שכבר אלוהים בנה
בנו, את הדברים העיקריים אנחנו באמת כבר יכולים לעשות בצורה נאותה, וגם להימנע
מהם. לאלוהים ציפיות גבוהות ביותר מאתנו ועם הזמן אנחנו מתחילים לראות יותר
מקרוב, שהוא נותן לנו לבחור, לפעמים אנו יודעים שזה לא טוב לנו, ובכל זאת נכנעים
למרות האויב. בוקר אחד התחלתי בתפילה, והפגעה חשתי ברוחי להתפלל עבור אנשים
באופן ספציפי בגוף המשיח. בן זוגי היקר מניסיון אישי כואב שהוא חווה אומר לי: אני
הפסקתי את ההרגלים הישנים ההם, בתחילה לא היה פשוט, אבל עכשיו אני מרגיש
חופשי.

ואני שאלתי את עצמי כי אין לי ספק שיש מכשולים בדרכי, כל דבר שלא מביא כבוד
לאלוהים זה סוג של ניאוף! במיוחד שהוא מביא את זה לידיעתנו שזה לטובתנו.
דברים קטנים יכולים לעצור לנו, את הברכות. בואו ניקח בחשבון לנצל כל רגע בחיינו
בהתמקדות במשיח. אז גמלה בליבי ההחלטה לנטרל את כל המיותר השוכן בי ולהיכנע.
הרוח חפצה והבשר חלש, כל זה כרוך בעבודת אלילים, שאנו לא מוכנים להניח, ולהרים
את ידינו כלפי מעלה, ולהגיד לא רצוני כי אם רצונך אתה.

**אנשים שחיים לפי הבשר הוגים במה ששייך לבשר, אך אנשים
שחיים לפי הרוח הוגים במה ששייך לרוח, מחשבות הבשר מוות
הם, אבל מחשבות הרוח הם חיים ושלום: שהרי מחשבות הבשר
עוינות את אלוהים מפני שאינן נכנעות לתורת אלוהים. אך אתם
אינכם כפופים לבשר כי אם לרוח, אם אמנם רוח אלוהים שוכנת
בכם. (רומיים ח 5.9)**

תפילתי היא: אדון כל כך הרבה פעמים בחיי לא נתתי לך כבוד. לא בפי לא במחשבות
שלי, היו בי הרבה פעמים ספקות וחוסר אמונה. היו בי כעסים התפרצויות חוסר שלום.
הרבה זמן בחיי גם ניסיתי לברוח לא לנוח בך. כעוס אכזבות חוסר תקווה וייאוש. לא
חשבתי על כל הדברים הטובים ההם שעשית בחיי, שתמיד היית שם עבורי, שדאגת
ונחמת ששמת בקרבי מילים יקרי ערך שאוכל לגדול ולהבנות, אני חוזרת בתשובה
שהתעלמתי מדברך לא מעט פעמים ובחרתי את הדרכים שלי לפעול באופן עצמאי
שדרך המוצא, לא הגיע בזמן. אני שמה מעתה את מבטחי בך, את הבעיות המכשולים
כל כאב, פחד או ספק הכל אתן בידך, ואת תלותי בך.

אבל הכי חשוב שאדע ליישם את דברך בכל דרך אפשרית שאוכל להיות מבורכת.
לראות את הכל דרך רוחך הטובה והמנעימה. בשמך הקדוש, ישוע אמן.
אני אדם אחר בזכותך, משום שאין דרך אחרת ורק דרךך אוכל להיוושע והדרך והאמת
באים ממך.

אני יכולה לחוש את אהבתו העזה של אלוהים עבורנו, כאשר כרת ברית חדשה עמנו. מטרתו היתה תמיד, להושיע את הבריאה בשותפות עם בנו, ולהביא ליקר לו, מכל לישוע בנו אהובו כלה ראויָה.

האב הבן ורוח הקודש, ידעו מה בני אדם מסוגלים לעשות, ואיך החטא יבוא אל העולם, אז הם רקמו תכנית, איך להפוך את האנשים החוטאים, להיות כמותם, ובצלם דמותם. וכך אחרי כל התהליך המדהים הזה, והישועה שקבלנו כזכות, אלוהים כבר לא מסתכל על ההתנהגות, הרעועה שלנו, הוא מביט עלינו, על פי יעוד, ונותן לנו כלים לשינוי, בכדי שהיעוד והקריאה שלנו, יצאו לפועל. ואיך השינוי בא, רק בעזרתו. וללא עזרתו, השינוי לא יגיע.

אבל אתם לא בדרך זו למדתם את המשיח, אם אמנם שמעתם אותו ולמדתם בו את האמת כפי שהיא בישוע שעליכם לפשוט את האדם הישן אשר התנהגותכם הראשונה כרוכה עמו והא נשחת בתאוות מתעות, ולהתחדש התחדשות רוחנית בשכלכם, וללבש את האדם החדש הנברא כדמות אלוהים בצדקה וקדשה של אמת.
(אל האפסים ד 20.23)

כאשר השינוי בא, אנחנו גם רואים איך לפעול נכון, להגיב נכון זאת צדקתו. לקחת מרחק, ולהתנתק בצורה מוחלטת משליליות, שמלכות אלוהים לא קימת בה כלל. ולחיות בצורה חיובית, עם ראש מורם ובאמונה, שמה שאלוהים הבטיח שיעשה, הוא גם ישלים.

אלוהים לא עובד על הישן שלנו, וגם אנחנו לא צריכים להביט אחורה ולהסתכל על העבר, כן חשוב שנזכור שבעברנו היינו חוטאים, ולהתרחק מהחטא בכל צורותיו, אלוהים מבקש אותנו, לעבוד על החדש, ולקחת סמכות לשבור ולמגר את כל הדברים מהאדם הישן, ולכבות את תכניות האויב. ישוע בא אל העולם, לבוש בשר ודם, והיה ממש כמונו, הוא בא מהשמים כרצון האב, שתהיה לנו הזדמנות שניה להיוושע, והוא הראה לנו, איך גן העדן צריך להראות.

אלוהים נותן בנו מתנות של יצירתיות שבהם בנינו בעוד היינו ילדים, ואז זה מתפתח עם השנים, ובמטרה, וזכות לשרתו, באהבה ברוח ובאמת. כאשר הייתי ילדה הייתי אוהבת להיות לבד, חייתי בסביבה חברתית שבררתי לעצמי בקפידה, חברות קרובות. גדלתי בבית נורמטיבי, שדאג וסיפק את צרכי. היתה לי אמונה באלוהים, וכאשר סבלתי כתבתי לאלוהים. היה לי, יומן ובו שפכתי את ליבי. הכתיבה היתה חלק מחיי מגיל צעיר מאוד, וגם המוסיקה.

הייתי שרה כל הזמן. כאשר באתי לאמונה לא עלה על דעתי שאהיה עדות, לכתיבה ואהפוך להיות סופרת תנכית, ולהודות בתום לב וברצון על אהבתו של אלוהים, ואז אחרי שנים התחילו לעלות בקרבי שירי הלל שכתבתי והלחנתי. חברה קרובה שלי אמרה לי, כי יש מגילות מלאות כתובות בשמים לרעיונות ויצירתיות שאלוהים שם בקרבנו, ומשחרר זאת כעדות. כך גם השירים שכתבתי זרמו כמים חיים בצורה רגישה, הייתי יכולה לחוש בשירה את קול המלאכים השרים בשמים. הכל שם כל כך מסודר מושלם, יפה מלא טוהר והדר, וההשתחויה למלך המלכים. שרתי בכמה מקומות, אבל אמרתי אולי זה משהו זמני. אבל שמעתי בברור דרך רוחי, שאמשיך בכך, וזה חלק מהיעוד שלי.

זה היה שהייתי בתהליך של ללמוד ממש קצת, ולא נראה כי היה תוצאות. אבל אלוהים שם את זה על ליבי הרבה פעמים, לא להרפות. אבל בתוך זה גם היה תנאי, כי אדע את כל דרכיו והוא יישר אורחותי, וכאשר לא הבנתי מה הוא מנסה להגיד לי, קבלתי פסוק האומר:

**אין אמת חפצת בטוחות
ובסתום חכמה הודיעני
(תהילים נא ח)**

ניסיתי להבין מה הוא מנסה להגיד לי. הבנתי שבשקט בבטחון, ובאמונה הוא יראה לי מה שאני לא יכולה לראות ויתן לי חכמה.

עם הזמן התחלתי להתפלל ולשמוע דברים כדי שגם יהיו פריצת דרך בחיי, ובחיי משפחתי ובמקום לברוח ממצבים, הורדתי את החומות ולמדתי לשמוע, והרגשתי יום יום את נוכחות אלוהים ואיך הוא משנה, ומטהר, ומראה לי מה שאני לא רואה וזה הכל לטובתי, ולטובת משפחתנו, לדור הבא, ואלה שאחרינו.

ואז שמחה כל יום הציפה את ליבי, כי אזרתי אומץ לבחור נכון, ולתת לאלוהים לטפל בי, למרות שזה כואב, עם הזמן למדתי להניח ולהרפות, והניצנים החבויים התחילו לצמוח ולפרוח, ולהירפא.

המתנות התחילו לצאת החוצה, ולזרום ומה שלקח שנים, פתאום הפך לחודשים, וככל שהייתי מוכנה להניח, הם הפכו לימים.

אני קמה כל בוקר, ובונה לעצמי דברים חיוביים, כל יום מחדש, ומנקה את הבית הפנימי שלי יום יום.

לאורך השנים את רואה את המעורבות של אלוהים בחיים, חשה בעמקי הלב שהוא נוכח, שהוא מבין את הכאב רואה את הכישלונות ומקים כל פעם בחסדו מחדש, וכל כך רוצה שנצליח, שהאמונה תמיד תאחז בנו ולא תרפה. שאנו מתוודים על חטאינו, הוא נכון לסלוח ומקים אותנו באהבתו וחסדו. הוא כל כך רוצה לתת לנו מנחלתו, ואנחנו מגיעים למסקנה סופית, שלא ניתן לו לשלוח אותנו עד אשר הוא יברך אותנו כל ימי חיינו. כיעקב אשר נלחם בפניאל.

**יותר יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר: וירא כי לא יכול
לו ויגע בכף ירכו ותקע כך ירך יעקב בהיאבקו עמו:
ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי ברכתני:
(בראשית לב 25.27)**

לעיתים קרובות אני מביטה סביבי, על אנשים ברחוב, ורואה איך הם מלאים, בעשייה של עצמם, וממלאים את התאוות שלהם, וחיים לפי בחירתם, ובמיוחד עסוקים איך לרצות בני אדם. הכל נראה דרך רוחי, ואין להם את התקווה האמיתית, כאשר אנו חווים קושי, אנו מאמינים ומקוים תמיד לדרך מוצא, ויודעים שכל קושי גם מניב ברכה באם למדנו, מה שאנו צריכים ללמוד.

אנו פה כדי להעיד, לא צריך להגיד הרבה, לתת מילה טובה, לחייך לאדם שעובר לידך, ולדעת איך להיות אור לעולם שייושע. יש לא מעט פעמים בחיי, שאמרתי לאלוהים, שאני מוכנה, מוכנה לשוב הביתה. אבל הוא לא מרפה, הוא אומר אם יעדתי לאדם משהו מסוים, הוא צריך לסים, ויש כל כך הרבה לעשות למען המלכות. עם השנים, גם הרבה יותר קשה להסתכל על העולם הזה בעיניים, כי זה פעם מזמן שהיית שם, ועכשיו אתה במקום אחר לגמרי.

יש כאב ואכזבות ודברים שבאים בפעם אחת, שוב אמרתי לו, נאמר בכתובים לא לבחון אותי, אך איך אנו מגיבים למצבים, שהכאב הוא מעבר למה שאתה יכול לשאת? יש תקופות של עצב ממושכות, ואתה מנסה להבין מה אלוהים עושה, כי אתה רוצה. להיות שמח, והשמחה הזו שאתה מייחל לה לא מגיע, אבל אז יש איזה הבנה, העצב משנה אותנו, הוא מייצב אותנו, אלוהים מודד אותנו דרך זה, ואנחנו לא צריכים לחשוש ממנו, הוא ילך, והוא שוב יבוא, וגם שמחה תהיה שם, וזה בסדר, אנחנו נהיה חזקים ונתגבר. אני מרבה בתפילות, ולא מרפה גם מתנתקת מהרשתות החברתיות, לעיתים זה קשה

שלא לחזור לשם, ובכל זאת בואו ננסה לבחור נכון, זה ישחרר אותנו.

לילה אחד פשוט, הרגשתי שאני על הסף, שהכאב הוא מעבר ליכולתי, שאתה מחכה נצח, שיקרה משהו ולא קורה. התפילות שלי היו כיעבץ הנכבד מכל אחיו, אך נולד בעצב, ואמו קראה לו יעבץ. הבנתי אני אישית מהפסוק שהוא מבקש מאלוהים שירחיב את גבולו, וכן אלוהים נותן לו את אשר שאל. ושאלתי את עצמי, האם בן אדם עצוב כמוהו, צריך גבולות שטחים, או דברים חומריים, ומה זה מועיל?
מה שאני חושבת שהוא ביקש, זה מה שאני בקשתי, שימלא אותי שמחה, שייתן לי את השלום המלא והמנוחה, והברכה והנחלה שאני זקוקה, להם בחיים פה עלי אדמות, משום שדברים חומריים הם כל כך זמניים, וישוע אומר אל תאצרו לכם אוצרות עלי אדמות.

**ויהי יעבץ נכבד מאחיו ואמו קראה שמו יעבץ לאמר כי ילדתי בעצב:
ויקרא יעבץ לאלוהי ישראל לאמר אם ברך תברכני והרבית את
גבולי והייתה ידך עמי, ועשית מרעה לבלתי עצבי ויבא אלוהים את
אשר שאל:
(דברי הימים ד 9.10)**

קבלתי מענה, כי אלוהים גם מרבה לסלוח וגם עונה לתפילותינו, הוא רחום וחנון ואם נהגה לאורך הכתובים נראה שהוא נענה גם לתפילות של אנשים חוטאים, שאפילו לא היו קרובים אליו, משום רחמיו. מעבר לזה שאנו כל כך זקוקים לשמחה שתציף את לבנו, והשלום המלא אלוהים מברך אותנו עלי אדמות, בכל דבר שאנו עושים, אבל למען שמו, ואסור לנו לעולם לא לשכוח, להיות נמוכי רוח ולשרתו בענוה, כדי שהשמחה של הישועה שלנו, תהיה נצחית ולא נכלית.

**הגיד לך אדם מה טוב ומה יהוה דורש ממך כי אם עשות משפט
ואהבת חסד והצנע לכת עם אלוהיך.
(מיכה 6.8)**

אני קמה בבוקר ומקבלת פסוק:

**הן עבדי אתמך בו בחירי רצתה נפשי בו נתתי רוחי עליו משפט
לגויים יוציא:
לא יצעק ולא ישא ולא ישמיע בחוץ קולו קנה רצוץ לא ישבור ופשתה
כה לא יכבנה לאמת יוציא משפט: לא יכה ולא ירוץ עד ישים
בארץ משפט ולתורתו איים ייחילו
(ישעיה מ"ב 1.4)**

אלוהים מדבר בצורה נבואית, אני שולח את בני לתת לכם חיים ומלוא ספקם. לאחר שהברית הקודמת לא החזירה אנשים בתשובה, אך אנחנו בשיעור קומתו ממשיכים את השושלת השמיימית המשפחתית, לסים את העדות. אנחנו שותפים לנחלתו צאן מרעיתו, בניו ובנותיו. כאשר שאלו תלמידיו של ישוע, אם ירצה לאכול, הוא ענה מאכלי הוא לעשות את רצון שלחי, ולהשלים את פועלו. כך אנו צריכים ללכת באותו הלך רוח, ולהשלים את פועלו, בשותפות אתו, פה עלי אדמות.

ואני מביטה על אנשים וכואב לי, שהם לא מודעים ליופי האמיתי הטמון במשיח. וממשיכים לחיות כאילו כלום.

האויב מבטיח להם חירות, חיים טובים יותר. ההבנה החדורה בליבם, אנחנו חיים פעם אחת. גם אני הייתי שם, במיוחד במצבים בהם לא רציתי לשמוע את האמת על עצמי, היו לי העדפות שונות, ומשונות שסבבו סביבי. והאלוהים מלא רחמים כל פעם החזיר אותי, ועורר בי מחדש את הכמיהה, להיות תמיד בנוכחות שלו. אני בעצמי הסתכלתי על התמונה של לחיות בלעדיו וזה חרה לי מאוד, שהוא לא יהיה שם בשבילי להמשיך איתי את המסע.

אבל אלוהים המלא רחמים אהב אותנו, ובאהבתו הרבה, אף כי מתים היינו בפשעינו, החיינו עם המשיח - הן בחסד נושעתם! והקים אותנו עמו והושיבנו עמו בשמים, במשיח ישוע, כדי להראות בעולמים הבאים את שפע עשר חסדו בטובה שגמל עלינו במשיח ישוע. הן בחסד נושעתם על ידי האמונה; ולא זאת מידכם, כי אם מתנת האלוהים היא. אין זה נובע ממעשים, כדי שלא יתגאה איש, שהרי מעשה ידי אלוהים אנחנו, ברואים במשיח ישוע למעשים טובים אשר אלוהים הכינם מקדם למען נחיה בהם.
(אגרת שאול אל האפסים ב 4.10)

זה אחרית הימים, והמצב מחמיר, מלחמות מכל עבר, כעוס, אי אפשר למצוא כמעט שום דבר חיובי ושלם בעולם, בלי שתהיה בו מעורבות של חטא. ובו נודה שהיינו באותו המצב, אם לא קבלנו זכות לישועה גדולה שכזו, אבל כעת שאנו במשיח ואנו בריאה חדשה, אנו חשים את כאבו של המשיח, בעצמה רבה. הדברים בעולם חסרי ערך, אבל אנו נאלצים, לחיות בעולם להיות עדות לעולם. אבל בשום פנים ואופן לו להדמות לו. ניסיונות זה חלק מאמונתנו בישוע, ונעבור אותם בעזרת אלוהים.

לשמחה גדולה חשבו זאת אחי כאשר אתם באים בכל מיני ניסיונות שהרי יודעים כי בחינת אמונתכם מביאה לידי סבלנות. אבל שתהא הסבלנות שלמה בפועלה, למען תהיו שלמים ובלא דופי ולא יחסר לכם דבר. (יעקב א 2.5)

חשבתי על בני עמי עצמי, בשרי כפי שפולוס חילק בא מתוככי ליבי. אלוהים מצפה לכניעה שלמה לא להתעלמות ממה שהוא מצוה. לא להשתיק אותו שהוא מדבר אבל לקחת את זה כזהב, או משהו יקר ערך שאין בו תכלית, ולהיות חפצים מאוד במצוותיו.

על כן חייבים אנו לשים לבנו ביתר שאת אל הדברים ששמענו, פן נסור מין הדרך. הרי אם הדבר אשר נאמר בפי מלאכים קבל תוקף, ועל כל עבירה ומרי ניתן גמול צודק, איך נמלט אנחנו אם לא נשים לב לישועה גדולה כזאת אשר בתחילה נאמרה בפי האדון ואשר לנו על ידי שומעיו?
וגם אלוהים העיד עליה באותות ובמופתים ובכל מיני גבורות, ובמתנות רוח הקודש אשר חלק כרצונו. (העברים ב 1.4)

מה מטרת אלוהים בעצם? שבחיריו יביאו את השמים לארץ. והחשיבות של להיות חלק אתו לתמיד. כל בוקר זה חסד מחדש, וכל בוקר אנו צריכים להתעורר רעננים, ובהודיה מלאה לאלוהים.
כאשר אנו עוברים קושי נראה שהעבודה שהוא עושה כדי למגר דברים, שאין בהם צורך בנו נסתרות, וכך כתוב גם במה שקשור לפלא ומה שקשור לעבודה שהוא עושה בלבנו ללא ידיעתנו, זה משהו נסתר.
הבעיה העיקרית שלנו לעיתים היא שאנו מפתחים מערכת יחסים, עם האויב. שותפים למעשיו נופלים ברשתו, ומתרחקים אט מהאמת עצמה שאלוהים הוא אהבה וכל כך אכפת לו. ובדרך כך מאוד קשה לנו לשמוע מה אלוהים באמת רוצה מאתנו, ואנו מתקשים לשמוע את קולו, אבל קולות אחרים.
רצוי כי נשוב לאדון, ממש ברצינות, כי מרבה הוא לסלוח, ולהתחיל לחשב נכון וחיובי. העדות שלנו מחיבת שנהיה נקיים ובלא דופי, זה אומר שאנו צריכים לבוא אל מנוחתו המלאה, בכל סיטואציה.

מנורת הגוף היא העין לפיכך אם עינך טובה כל גופך יאור. אך אם עינך רעה כל גופך יחשך. ואם יחשך האור בקרבך, מה רב החושך. (מתי 22.23)

משמעות הפסוק הזה לא מובנת להרבה מאתנו ואנו שואלים את עצמנו לעיתים למה ישוע התכון, אנו חושבים שאנו יודעים או מבינים יותר מידי וקרובים יותר לאדון ממה שהיינו פעם. ישוע מתכון פה, לפצעי העבר שלא נרפאו, ולא עבדנו עליהם. לפיכך זה נשאר ואפילו גדל, ובכך אנו יכולים להפגין טוב כלפי חוץ, ללמוד לבחור נכון בדברים מסוימים, אבל זה לא מספיק, יש משקעים, ואנו צריכים לבוא לפני אלוהים בבקשה למגר, לשנות לבנות ולרפא, כי איך אפשר להמשיך לחיות באמונה, ולא לתת לו, לשנות אותנו, למות לעצמנו ולחיות עבורו לגמרי.

משם מנורת הגוף תאיר לכל באי הבית, ולסביבה שלנו כעדות.
הבשורות הם מדהימות והם תופסות אמיתות וחשיבות מיוחדת, יש בהן משמעות שתופסות את הלב.

לכל לימודיו של ישוע יש משמעות, שקראנו לא מעט פעמים, אבל לא נכנסנו ברצינות לידיעת האמת עצמה, אך היום כאשר אנו קרובים יותר, זה הרבה יותר חרוט, הרבה יותר קליט, והרבה יותר מובן. ואנו משתנים על ידי זה, ולוקחים את ההגה לכוון הנכון, ולא מהססים משום שאם יודעים אנו שאלוהים הוא אהבה, אנו נדע ונזכור שהוא תמיד רוצה בטובתנו, ושלא נאבד את הדרך.

אנו כמאמינים מייחלים כפי שאלוהים מייחל שבני עמנו יחזרו בתשובה ויבקשו את פניו. יש אנשים שאכן מקבלים את ישוע, ומאמינים כי הוא מושיע העולם אבל אנו יכולים לעשות הרבה יותר, כאשר הכניעה שלנו היא אמיתית אפילו שאנחנו לא תמיד מבינים, כך פעולתו הטובה אשר ביקש וייחל לה להביא הרבה למלכותו תפעל ותפתח דלתות. העבודה הפנימית שלנו נותנת מענה בשמים, אך המאמינים צריכים להבין שיש הרבה דברים שדורשים שינוי, ועכשיו היום מאי פעם, צריך חזרה בתשובה, ולעשות את רצון אלוהים, קודם כל לטפח את הגינה האישית, וברגע שחילוקי הדעות יעלמו, ותהיה אהבה ביננו, שהאהבה היא המנצחת, ולא שפיטה דברים ישתנו ללא היכר.

**ויכנעו עמי אשר נקרא שמי עליהם ויתפללו ויבקשו את פני וישבו
מדרכיהם הרעים ואני אשמע מן-השמים ואסלח לחטאם וארפא את
ארצם: (דברי הימים ב' 14)**

בוקר אחד התעוררתי מאוד פסימית, ומבולבלת רציתי לשנות משהו, מהמציאות והשגרה, ולברוח רחוק למקום לא נודע ונסתר, להיות רק אני והוא, להרגיש את תחושת השקט האמיתית באמת. הייתי מותקפת ונרדפת מכל מיני רעיונות, של האויב שבנו בי רוח שקרית, שאין לי טעם להמתין יותר, חייב לקום ולשנות שגרה. זה שם אותי בסיטואציה של רצון לישון, בשלב מאוחר יותר במהלך היום. עליתי לחדרי שמתי את ראשי על הכר, ועצמתי את עיני. נרדמתי בקלות, ובשנתי אני רואה אופניים לבנים הם נוסעים כלפי מעלה, בכביש במעלה גבהה.

**הבנתי את משמעות
התמונה, התעוררתי
בפליאה, ומיד אחר
כך קפצתי מהמיטה
וגמלה בליבי
ההחלטה להמשיך,
גם אם קשה מאוד.**

הבנתי את משמעות התמונה, התעוררתי בפליאה, ומיד אחר כך קפצתי מהמיטה וגמלה בליבי ההחלטה להמשיך, גם אם קשה מאוד. עשיתי את המוטל עליי, ויצאתי מהבית לסידורים היומיים. אני יורדת לחוצות ירושלים. ואז פוגשת שתיים מחברותיי.

זה היה בהחלט לא מקרי. שמחתי שהתמונה הזאת נגלתה אליי כי כך דרך חברה אחת, קבלתי את העדות שהייתי זקוקה לו. היא שאלה אותי לשלומי, ואני עניתי לה לא כזה טוב אבל יהיה בסדר. בזכות חסדו תמיד הייתי אדם איתן, ברוחי. במהלך שחתנו, היא אמרה לי את יודעת היום קראתי את ספר העברים פרק ה". שכאשר ישוע היה בגוף הוא הקריב תפילות ותחנונים ובדמעות כדי שאביו יושיעו ממות. ומסבלו למד לציית.

ובימי היותו בגוף בשר ודם, הקריב תפילות ותחנונים בצעקה גדולה ובדמעות אל היכול להושיעו ממות, ואמנם נשמע בגלל יראת האלוהים שבו. ואף כי היה הבן מסבלותיו למד לצית. וכאשר הושלם היה למקור של ישועת עולמים לכל המציתים לו, ואלוהים קרא לו, "כהן גדול על דברתי מלכי צדק." (אל העברים ה" 7.10)

קבלתי את הפסוק הזה כברכה ובשאלות הרבה יותר חודרות מה עליי לשנות בחיי האישיים. ממש האמנתי שזה היה עבורי. ממש לא רחוק במרכז ירושלים ראיתי עוד ידידה משכבר השנים, ששהתה בבית המחסה שבו השכרנו בעבר. היא ירבה לה בשלוח מול העיריה, וכפי שאני מכירה אותה, הללה את האדון. ברכתי לשלומה והיא בקשה אותי לשבת לצידה. היא ספרה לי שמשרד הפנים עושים לה בעיות היא אמורה לקבל אזרחות זמן רב, אבל נדחית כל הזמן. אישה חזקה היא עומדת על שלה שמלכתחילה, זה מה שאלוהים רצה שתישאר בארץ המובטחת. וטוענת כי יש אנשים שלא אמורים לגור פה כלל ובכל זאת מקבלים את זכויות מהמדינה.

ממנה לא קבלתי מילת עידוד, כי קבלתי את האוכל הרוחני שהייתי זקוקה לו. אבל התברכתי אני, שיכולתי להתפלל עבורה. עבור המצב שהיא עוברת שאלוהים יחזק אותה באדם הפנימי, ושתמשיך להאמין ללא לאות עד הפתרון החיובי והנס האלוהי שיבוא בקרוב. נפרדתי ממנה לשלום והמשכתי בדרכי. יש אנשים טובים באמצע הדרך, והם באים מאלוהים שאת צריכה. ומספיק מילה טובה תפילה, עידוד או חיזוק זה יכול לתת לך כח, להמשיך את שארית היום.

הלא ידעת אם לא שמעת אלוהי העולם בורא קצות הארץ לא ייעף ולא ייגע אין חקר לתבונתו נותן ליעף כח ולאין אונים עצמה ירבה. ויעפו נערים ויגעו ובחורים כשל יכשלו. וקווי ה" יחליפו כח יעלו אבר כנשרים ירוצו ולא ייגעו ילכו ולא ייעפו (ישעיה מ 28.31)

ספר העברים מביא אותנו לאיזה סוג של חזרה בתשובה, אבל בצורה עמוקה ומעשית יותר, ומאוד מביאה את הקשר הזה עם העם היהודי, שלא היה נכון לשמוע סרב, נסוג לא נלחם מספיק, עצר באמצע הדרך, בחר לשוב חזרה לבחירות שגויות, ולמצרים. ומה הכתוב אומר לנו שוב?

**עדין לא נלחמתם עד לדם במאבקכם עם החטא, ושכחתם את מילות הנחם המדברים אליכם כאל בנים.
(אל העברים 12. 4.5)**

בחכמה יבנה בית

אני שומעת את קול החתן, בצורה ברורה בחכמה יבנה בית. ולפי ההגיון שבו קבלתי את חכמתו המתקנת, ושלא מרפה, לקום בחסדו, להכנס לחדרי חדרים ולעבוד חדר, חדר. כל יום אני הולכת לפינה אחרת של הבית. מפנה מה שלא צריך מארגנת פה ושם, מנסה לחשוב בהגיון כי חשוב לי שהבית יראה טוב. ופתאום משהו מעורר השראה עולה למחשבותיי. אני חושבת כאילו בצורה קונקרטי, תוך כדי עשיה שאני עוברת בית אני מנקה כל פינה וכל מדף ומוציאה את כל מה שאין בו צורך, והבית מתחיל לקבל צורה אחרת. תפילה גם מאוד נחוצה מה להשאיר מה להשליך לפח, או לתרום.

כי משם ברכתך אלוהים לכל חדר, וחדר. עליי להודות לך, על ההשראה והרצון ששמת בליבי, לעמוד על החשיבות שבכך, להביא את הבית לשלמות. משום שאתה אלוהי השלמות. תן לנו אדון להתמיד ולא לסגת וכל יום להודות לך כי בזכותך, אנחנו עושים תמיד את הדברים המועילים ביותר. הבניה של עלי אדמות היא דוגמא לבנית בית בשמים, שם הכל מושלם. תודה ישוע אדוני אתה אלוהי הסדר. וגם אם זה דורש משמעת עצמית יום יומית, תעזור לנו לא להרפות כדי שזה יניב פרי ותוצאות.

**בחכמה יבנה בית ובתבונה יתכונן.
ובדעת חדרים ימלאו כל הון יקר ונעים.
(משלי כד 3.4)**

**כטל חרמון שירד על הררי ציון, כי שם ציווה ה' את הברכה חיים עד העולם.
(תהילים קלג, 3)**

גמלה בליבי ההחלטה לכתוב לכותרת הספר, ספר אהבה נבואי, משום מה שהכתובים מבטאים זו אהבה אמיתית דרך הנביאים הרבים שהיו מעורבים, דרך קריאתו של אלוהים לחזק לתקן, לעודד ולהשיב בתשובה. אלוהים הוא אהבה ולכן לא חדל מעולם, לשלוח נביאים לדבר על לב העם.

יש שיר על ירו שלים המדגיש את החשיבות של האדם, והקשר היוצא דופן, שהוא מתגורר בירושלים, או מחוצה לה, מתקשה שלא להיות נביא בעיר הבירה, כאשר הוא פוסע על אבניה.

יהיו תקופות הרבה יותר קשות שנצטרך לעמוד מול מצבים, הרבה יותר מטלטלים, לגבי נבואה. משום שיהיו כאלה שלא יהיו מוכנים לשמוע את האמת, יש אנשים פגועים, ופצועים שנותנים לנפש הכואבת, והדואבת להתגבר על הרוח העדינה ששוכנת, בהם. ברוח הקודש. יש קדושה מושלמת.

אבל הרבה פעמים משום לא הגענו לריפוי ממשי במשיח, אנו מתנגדים לשמוע במקום לקבל את זה בשמחה, או לפחות לבחון, מה עלינו לשנות. היו בי גם ימים לא מעטים בחיי שהייתי באופן אישי מאוד לא יציבה ולא הבנתי מה אלוהים עושה, והיו גם ימים שהייתי כזאת שלווה, ורגועה גם אם הרבה דברים כרוסו סביבי. הרבה שנים סירבתי לשמוע. לא הייתי מוכנה לקבל גערה.

אבל אלוהים ביקר אותי בצורה כל כך חזקה ועמוקה עם השנים. הוא לא ויתר. זה משום אהבתו אליי. אתה הולך יום יום, ונתקל במכשולים אלה המכשולים שאתה בחרת בעצמך. לא הלכת ישר, ואז נתקעת, שם אנו משלמים מחיר לא מועט, על עקשנות נלוזה ונלחמים על זכויותינו ותמיד מנסים למצוא דרך מילוט והצדקה עצמית.

**אלוהים הוא אהבה
ולכן לא חדל מעולם,
לשלוח נביאים לדבר
על לב העם.**

בלי שאשים לב אפילו, האדון התחיל לנתק את ההצדקה העצמית שבי. משהו השתנה ללא היכר. ואני הייתי צריכה לבחור אם אני מבקשת סליחה בעת הצורך, מפנימה גם שאני צודקת והוא יעשה את השאר.

וכך היה, נלחמתי, עד שהתעייפתי. הפכתי נמוכת רוח פתאום, נשארו דברים שהיו חייבים להתנתק מין האדם הישן ההוא שרדף אותי, וכל הזמן אלוהים ברצון לברכנו ואני אומרת היום ומחר, התפשרויות קטנות שבעיני היו נראות סתם. אבל אחר כך הייתי חוטפת את הכאב ההוא שלא שמעתי, את קולו האוהב הרוצה והמיחל שיהיה לי טוב.

הייתי הולכת לקהילה מידי שבת ופתאום מקבלת פסוקים ומתנבאת, וחולקת עם הקהילה וזה היה טוב באמת והאנשים בקהילה אני מניחה התברכו. אבל אני זאת שהכרזתי בצורה נבואית על אמונה. לפעמים הייתי חסרת אמונה ומלאה ספקות, שאלות ותהיות.

בקשתי להיות אמיתית להביא את זה מתוך ניסיון חיים שלי עם ישוע היקר שלי, שאני בישום של זה.

במצבים כל כך קשים בחיים האמנתי באמת.
עכשיו בגלל היעוד הזה, פתאום יש בך גאווה, אתה מסתכל על אנשים מסביב ואומר לעצמך הנה לי יש את זה ולכם אין.
אבל אז אחת מהאימהות הרוחניות היתה אצלי בביתי ואמרה לי דקלה ענוה את צריכה ענוה, היא לא קימת מספיק אצלך. היא היתה אמיצה כדי לאמר לי זאת. ואני אהבתי אותה הרבה יותר בשל כך, כי כבר הייתי בשלה מספיק באמונה, כדי לבחון דברים שאנשים אומרים לי כדי להשתנות. כמה שבועות הייתי בשקט בקהילה, לא רציתי לאמר מאום, לכמה זמן. אני אמרתי לעצמי שאני חיבת להשתנות כי אם לא זה העמדת פנים.
ובסופו של דבר אם אני לא אהיה נמוכת רוח הרבה יותר, אשב קצת נסתרת מהקהילה ולא בקדמת הבמה אוכל לשמח את האדון, בכך שהרצון שלי להשתנות ולירוא אותו מאוד חשובה לא לפני שאני מעלה על דעתי לתת עוד פסוק נחמד, או דבר נבואה. שאני לא רוצה להעמיד פנים שהכל בסדר, שאני זקוקה לשינוי, ולתקן נקודות בחיי האישים הדורשים חזרה בתשובה.

**רדפו אהבה והשתוקקו למתנות רוחניות, ובעיקר שתתנבאו,
המדבר בלשון אינו מדבר לאנשים אבל לאלוהים: איש אינו מבין
אותו, כי הוא ברוח מבטא סודות. אבל המתנבא משמיע לאנשים
דברים שתכליתם לבנות לעודד ולנחם.
המדבר בלשון בונה את עצמו: המתנבא בונה את הקהילה.
(הראשונה אל הקורנתיים יד" 1.4)**

תפילתי אליך אלוהי השמים והארץ: אדון אני מדברת על עצמי קודם.
אני חוזרת בתשובה שלא נהגתי בענוה. לחלוק את דברך זו זכות גדולה. אני אוהבת את המתנות שנתת לי, וזו ממש זכות בשבילי לעמוד מול קהל, או קהילה מול שנכנסת לכינוס קדוש, וגם אלה הלא מאמינים בך ושומעים דברים מנחמים, ומחזקים. אני לא רוצה ששום דבר יהיה לכבודי אבל לכבודך אדון לתת לך את הכבוד והתפארת, ולהראות את האהבה ההיא הנפלאה שנתת לי לאחרים, אני מבינה עכשיו שאני צריכה לבנות מערכת יחסים עמוקה יותר איתך. אתה הדרך האמת והחיים עבורי, ואני לא רוצה לחיות חיים כפולים, גם שנראים לי חסרי משמעות בעיני, והם כל כך חשובים וקריטיים בעניין שהרי כתוב שמעט שאור מחמיץ, את כל העיסה.

יש לך תנאים וזה מה שקבעת ואתה תמיד מזכיר לנו, ומחזיר אותנו למצבים של תיקון, גם בזכות כך שאתה לא מותר אני אוהבת אותך כל הזמן יותר, ולא רוצה להרפות. אתה האור בעיני ישוע, את כל חיי אתן לך כפי שאהבת אותי אוהב אותך גם.

אימי הרוחנית באה יום אחד אליי והגישה לידי מתנה צנועה. באמת יותר מזה לא הייתי צריכה. מין טפט עם רקע מצויר בוורוד ופרחי שקדיה, מקסימים ועל המתנה כתוב בכתב יד, יום הולדת שמח.

**פסוק נכתב בצורה נבואית ומדויקת.
ויהי דבר ה' לאמר: בטרם אצורך בבטן ידעתיך ובטרם תצא מרחם
הקדשתיך נביא לגויים נתתיך. (ירמיה ד" 4.5.6)**

לקחתי את זה לעצמי, והסתכלתי על חלק מיעודי בחיים והכל שיהיה למען מלכותו חילקתי רבות בקהילה, זאת היתה תקופה מוצלחת כזו שזה נגע באנשים, כאשר קשרתי את הפסוקים, לנושא המדובר בתחילה לא נפתחתי ממש, זה היה כמו נבט שצומח לעיתו, וכל פעם אחד מהמנהיגים היה מתקרב אליי, לוחש לי באוזן ואומר: כאשר את קוראת פסוק קראי לאט וברור, ולאחר מכן תכריזי, ותתפללי, בסמכות על הפסוק הזה. עם הזמן אתה בעצמך מרגיש פתאום את הרוח שאומרת אז לא היית ממש שם, היום את יותר מחוזקת. וזה פתאום נפתח, ואת רואה איזה קשר יש לבגרות רוחנית, ואיזה תהליך רוחני היית צריך לעשות, כדי שהמתנות והיעוד יהיו חזקים יותר וסמכותיים יותר.

קריאת הנביא

בעקרון כולם יכולים להתנבא, אך יש את קריאת הנביא. לנביא יש יותר אחריות ממתנבא, הוא צריך להיות זהיר בעמדותיו, לעשות את הכל בענווה, ולהשתמר מעונו. כל עוד זה לא בנמצא. זה כמו אחד שבא לשרת בקהילה למען עצמו, שכולם ישמעו ויגידו שלבטח חשוב לו שישמעו אותו, וזה חשוב כן להישמע ולהיות רגישים ברוח. יש קהל מאמינים שיש בהם את רוח האבחנה, והם יכולים לדעת אם מילות הנבואה אכן נכונות. יש אלה כי הובטחו להן הבטחות, ולא ראו את קיום ההבטחה. אם אנו לא בטוחים, עדיף לא לומר כלום כדי שזה לא יביא לידי פריצות וחילוקי דעות. מאוד חשוב שננהג כמו הקהילה הראשונה, שהכל נעשה בתמימות בנמיכות רוח, ולא בצורה תחרותית. לפעמים יש את הפיתוי הזה של לומר משהו, בואו לא נשתמש להעיד, כאמצעי בידי הבשר.

אהובי, אל תאמינו לכל רוח, כי אם בחנו את הרוחות אם מאלוהים הן, כי נביאי שקר רבים יצאו לעולם. בזה תכירו את רוח אלוהים: כל רוח המודה כי ישוע המשיח בא בלבוש בשר, מאלוהים היא; וכל רוח אשר איננה בישוע לא מאלוהים היא. זוהי רוח צורר המשיח אשר שמעתם

כי תבוא, וכבר כעת היא בעולם. אתם, ילדי, מאלוהים אתם, וניצחתם אותם, שכן הוא אשר בכם גדול מזה אשר בעולם. הם מין העולם; לכן הם מדברים דברים הנובעים מין העולם והעולם שומע להם.

אנחנו מאלוהים. היודע את אלוהים שומע לנו; מי שאינו מאלוהים אינו שומע לנו. מתוך כך מכירים אנו את רוח האמת ואת רוח התועה. (הראשונה אל יוחנן ד 1.6)

הקריאה בכתובים נותת לנו כלים ושם אנו מוצאים שפע של דברי עידוד, לגבי הבטחות לגבינו, וכך על פי איך שאנו חושבים או נוהגים כך הגמול, החיובי או השלילי בא עלינו. אנו צריכים להתנבא על עצמנו אך ורק דברים חיוביים. האויב תמיד ינסה להכניס לנו רעיונות במה אנו לא בסדר, במיוחד דרך אנשים שמנסים להחליט בשבילנו, ואנחנו מתחילים להאמין שהם נכונים, אני מודה לאלוהים שהוא תמיד שם בחיי כמות מועטה של חברות, כל כך מעטה, שזה היה יותר ממספיק. ונהייתי בלהיות בשהותן, ואלה שלא התאימו, את צריכה להתפלל עבורן, אף לא לשפוט אותן, משום שלכל אחד יש את הבעיות שלו. אלוהים פועל בכל אחד בדרך אחרת, ובתהליך הגדילה שהוא נמצא. הוא נותן לנו אבחנה, ממי להתנתק, ולא להתחבר, ואם מי להיות בקשר.

כאשר אנחנו נזהרים, אנחנו מונעים מעצמנו כאבים מיותרים, אנחנו באמת, לומדים, לשמור על עצמנו, והכל כאילו עובר על מי מנוחות בלי מכשול. והאויב ינסה במצבים מסוימים, להסיח את דעתנו, וחשוב שנהיה ערים, כי אם לא, הוא ינסה למצוא דרך לנסות להרוס את הברכות שאלוהים כל כך רוצה לתת לנו, אבל זה בעיקר שאנו נותנים לו מקום. זה יכול להתחיל מבעיה קטנה. לדוגמא; שאנו רוצים שתיפתר. וכאשר היא לא נפתרת, הדאגה תופסת מקום וגודלת כמו כדור צמר. האויב מנסה לאגור בתוכנו כל מיני דברים שלילים, ומחשבות איך לפתור את הבעיה הזאת, ואיך לשכנע אותנו שאלוהים לא יעזור לנו ואנו צריכים לעזור לעצמנו. מניסיוני האישי המדהים עם האדון בתקופות של צרות מצוקות או מחסור, היה על ליבי לאמר לו דרך השראת רוח קדשו תן לי חכמה, אתה פשוט יודע מה לעשות, תדריך אותי צעד צעד, מה לעשות, אני יודעת שדרכיך הם נתיבות ישירות ופתרון לכל מענה, ואני לא רוצה להימנע לשמוע את קולך, כי הקול שלך כל כך בעל חשיבות בעיני, כדי שהבעיות תיפתרנה. הגעתי למסקנה עם הזמן וכלל ששמתי את רגליי לפני האדון, והרגליי הישנים נמוגו, לא דאגתי לכלום. בעיות וצרות זה טוב עבורנו זה מחזק אותנו, וכך גם נוכל לעמוד מול אחרית הימים והצרות הגדולות יותר שיבואו נגדנו, נהיה יציבים ומחוזקים יותר.

וישוע אומר:

אני התחיה והחיים המאמין בי יחיה גם אם ימות. וכל מי שחי ומאמין בי לא ימות לעולם. (יוחנן יא" 25)

אלוהים הוא אהבה. אין לו לב מחולק או רוח מחולקת הוא לא יחליט פתאום לשנוא משהו משום שחטא. ועובדה היא בכתובים שישוע ישב עם חוטאים, ומחיצתם. הוא לא יכול להשתנות, הוא רואה את החטא והחולשות שבנו, מאוכזב הייתי אומרת שכן אבל במצבים של מרד, הרבה יותר. כאשר אנו במרד אנו חובים חוויה נוראית, ומרגישים נפרדים מאלוהים לזמן מה, לא מאחלת לאף אחד את התחושה הזאת. עלינו להודות שאין דבר שהוא לא יכול לשנות בנו. הוא שם אותנו בקצה הקצה. ודואג שנגיע לפרטי פרטים מה מותר, ומה אסור לנו לעשות.

אם אנחנו כל כך חפצים לא לחיות עם כאב מתמשך עדיף שנכנע לאבי האורות. זאת הבשורה שנתנה לנו ישוע המשיח. אשר נתן כופר בעדנו לסליחת חטאים. אבל מה אומר הכתוב בני האדם אהבו את החושך יותר מהאור משום שרעים היו מעשיהם. מאהבתו אי אפשר גם לברוח או להימלט, והאם נקרא לעצמנו מאמינים ונחליט לא להתמודד עם חיי היום יום. הרי לכולם יש קשיים. אבל זה לא שינה ולא ישנה לעולם את אלוהים באהבתו בני אדם. פגשתי אישה ברחוב יום אחד בחוצות ירושלים אני ועוד שתיים מחברותיי. ואמרתי לה אלוהים אוהב אותך, ממש אוהב אותך. היא הביטה בי בחיוך מאולץ וענתה אם הוא אוהב אותי, למה הוא נותן לי לסבול כל כך הרבה, הוא בוחן אותי. הבטתי עליה הבטתי על עצמי, מהעבר הרחוק. עם כל החומות שהיו שם והפצעים שלא רצו ללכת. הפחד משינוי או מהמחשבה, אבל חזרתי בי שיש לי את רוח המשיח והוא יכול לחדש את הכל בנו, אם אנחנו נותנים לו. הוא תמיד משנה יותר ויותר שאנו מוכנים להשתנות. על האישה הכואבת ההיא אמשך להתפלל ואילו רק שאלתי בשמה. ככל שאנו מכירים מהי אהבת המשיח. אנו חוששים שיאבדו בני אדם ומתפללים, שהמסווה יסור מעיניהם. משום שאנו הולכים ומתקרבים להיות בשיעור קומתו הוא ובאופיו הכמעט מלא, התמימות הטוהר וההדר.

קריאה מיוחדת לירושלים

זו באמת זכות גדולה לבשר, בחוצות ירושלים, יש איזה מין אדישות כזאת ברחובות שאתה מסתובב בעיר כולם בתוך עצמם, ובעיסוקיהם כאילו הם חיים בלי ברירה, במין אנוכיות והתנתקות. ולוקח מעט זמן עד שאתה יכול למצוא משהו מחוץ, או אחד שאתה ממש מבחין שהוא צריך איזה מילת עידוד, עם התמדה נוכחנו לדעת זה עובד.

אלוהים קורא לצאן לבית ישראל לשוב אליו. לא להתעלם מדברו להיות צאן מרעיתו כימי קדם.

קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עליך זרח.
הנה חושך יכסה ארץ וערפל לאומים ועליך יזרח ה' וכבודו עליך יראה. (ישעיה 43)

יד יהוה נטויה והוא ישיב את עמו כבראשונה. אלה הנקראים להיות נביאים יודעים בוודאות, כי הכתובים אינם משקרים לגבי החזרה של עם ישראל לחיק האב. נכון שיש הרבה סיבות לכך שאלוהים מדבר דרך הנביאים בצורה כל כך נוקשה לעם הנבחר, אבל זה במטרה לתת לו להבין מה צריך לשנות. כאשר אנו מביטים על אדם, והוא מאמין אף פעם לא נשפוט אותו על מה שהוא עושה, זה תפקידו של אלוהים. הדבר היחיד שנעשה זה להפגיע עבורו, ולחסות אותו באהבת אלוהים. אנחנו לא יכולים לשנות בני אדם, אלוהים שולח נביאים. ובוא נתפלל ונקוו שהם יבדקו את מה שנאמר במטרה לשינוי, וישבו לתשובה, אנחנו צריכים לקחת אחריות על עצמנו תחילה.

הבטחה בדבר שיקום ציון.
כה אמר ה' בעת רצון עניתיך וביום ישוע עזרתיך ואצרך ואתנך לברית עם להקים ארץ להנחיל נחלות שוממות. לאמר לאסורים צאו לאשר בחושך הגלו על דרכים ירעו ובכל שפיים מרעיתם. (ישעיה מט" 8.9)

שקט פנימי

האהבה של אלוהים היא בסדר גודל שאי אפשר להבין, עם הזמן התחלתי לראות יותר את האהבה שכל כך משורשת בו, את האכפתיות והרצון שיהיה לנו טוב, השקט הפנימי שנבנה בי לאט, עבד כדרך שקט מתון, פחות מילים יותר מעשים, מעבר לזה זה חטא. אנו בעיננו הרבה פעמים לא רואים, כי אנחנו תמיד רוצים להיות צודקים. או לשים את עצמנו כקרבן. יש כאלה שגם לא מקשיבים לנו, וזה יוצר בנו תסכול. רוח הקדש נתנה לי הבנה יותר חדה, במה שקשור לכך. אנשים לא תמיד יביטו אליך פנים אל פנים, ובסבלנות ויקשיבו, כי יש להם חיים משלהם, שלא הופרדו מהאדם הישן, אבל יש לך אותי.

ובאמת נוכחתי לדעת, שעבדתי על האופי שלי, יותר ויותר בלי לנסות להיות צודקת, שמעתי את הקול של אלוהים, והוא עדין מלטף ומעודד, ולא משנה מה אנשים חושבים עלייך, או איך הם רואים אותך, הוא אלוהי האמת והחיים, הוא מסתכל על היעוד שלנו בסבלנות משום שהוא כל הזמן

עושה שינוי, עובד באלה שהוא אוהב.

אנשים לרב באים אליך, ואומרים לך אני אומר לך ככה, כי זה מאהבה, אבל זה קרוב לשפיטה מנטלית, לא רק שזה לא עושה שינוי, זה גם לא משמח את אלוהים. כי מאמינים צריכים להוות דוגמה בהליכה שלהם עם האדון ולא להיות אבן או נגף, או מכשול.

בכל שישי בבוקר אני הולכת לשוק מחנה יהודה בירושלים, אני מרגישה שם שלווה פנימית ריח הפרחים, המאפים והקפה. החיוכים של האנשים, שנמצאים שם, יש שם הכל, ואני קונה את הפרחים לשבת באופן קבוע והם צבעוניים ויפים מלאי חיים, ששבוע לאחר מכן אני לא רואה שהתישנו, יש מין תחושה יותר חזקה של קרבה לחתן, משום שהשבת קרבה.

אלוהים אוהב את ירושלים, תחושה אחרת ושמיימית שאין במקום אחר. מרגישים חיבור כל כך חזק לקשר השמימי.

לאחר היגוי יום יומי אני אוספת אליי חומרים וכותבת. כך אני עושה חזרה יומית על הנקודות בהן אני חלשה, מכדי לבוא לפני האדון, ולחזק את האדם הפנימי שבי. כל בעיות העבר, וההסכמה איתן בעוד היינו בעולם, צריכות להעלם, בעוד אנו במשיח אנו בריאה חדשה, מה שמשאיר אותנו באדם הישן זה שלעיתים, אנו מסכימים אם עברנו, עם קרובי משפחה או מכרים שלא נושעו, ודרכם האויב מחדיר בנו כל מיני רעיונות בטלות, ואנו מאמינים בכך, וממשיכים להיות תקועים.

חשוב תמיד להתמקד באמת, בידיעה שלא אלוהים, אכפת הוא רואה ועוקב אחרינו, כל הזמן, ומגיעה היום שבו הוא אומר זה מספיק, מספיק לחיות בהישרדות אני אל, ויש בידי לתת את הכל, ואני רוצה לתת לכם את משאלות ליבכם, זה לא כל יום לרוץ לבנק, לשלם פה ללכת פה, לסגור חובות, ולחיות כאילו כלום. אנחנו צריכים להתעורר למציאות אחרת, למקום שבו האהבה שלנו רוצה להקפיץ אותנו הלאה, ולהביא אותנו לשלמות, שאנחנו הולכים לישון, קמים בבוקר והכל נראה כל כך שגרתי, והכל בורח לנו, לא עוד. הוא רוצה שנחווה משהו חדש, לראות את כל הדברים הטובים שהובטחו לנו מתגשמים, לראות את הנחלה שכל כך קרובה אלייך, ואתה לוקח צעדים גדולים לכוונה. אתה לא מרפה להמשיך, ולסגור פינות, בלעשות את הכי טוב שאפשר. אנחנו צריכים לחיות באמונה, בלי לראות ולהבין מה אלוהים עושה. היום אנחנו בצעדי בטחון, הוא לוקח אותנו החוצה, ההבטחה ההיא שהוא יספק וידאג, את זה אנו יודעים וגם ראינו, במהלך חיינו.

**ואלוהים ימלא את כל צרככם כפי עשר כבודו במשיח ישוע. לאלוהים
אבינו הכבוד לעולמי עולמים אמן.
(אל הפיליפים ד' 19)**

יש משהו הרבה יותר גדול, משום שאנחנו מאמינים לא מעט שנים, אלוהים שמע את כל התפילות והתחינות שלנו, ואנחנו גם באנו אליו בבקשות שלנו לא מעט, והוא אוהב

את זה. עכשיו זה בידיו לעשות כרצונו. אנחנו צריכים לבטוח בו בכל לבנו. זה כמובן לא מבטל את זה שהאמונה שלנו צריכה להיות יציבה, ושהיציבות באה עם השמיעה. השלמות היא כל הזמן מעלינו, ואסור לנו לשכוח את זה, כי אנחנו ממלכות השמים כעת. ואתם נכנסים ליחסים הרבה יותר עמוקים בקשר שלכם עם ישוע, והאב. יש זמנים שאלוהים יעיר אותנו יותר חזק, פשוט ינער אותנו, בתקופות מסוימות בחיים, שנזכור להיות קדימה, לא לסגת. וללמוד לבנות בית שראוי לו. זה אומר שאנחנו צריכים ללמוד לראות את עצמנו בצורה אחרת, בדרך שונה לגמרי מהעולם.

הוא לעולם לא ישנה את דעתו, לגבי התכנית שהייתה לו, לתת לנו מקום טוב, ולא משנה מה קורה סביבנו, שלומו מוביל אותנו. שנוכל להנות ממנו, מקום שבו דאגה ופחד לא קימים, ערבון הרוח, נמצא עמוק בתוכנו, ואם אנו מבקשים בכל ליבנו, הכל מתיישר, ומתבהר.

**הוא לעולם לא ישנה
את דעתו, לגבי
התכנית שהייתה
לו, לתת לנו מקום
טוב, ולא משנה מה
קורה סביבנו, שלומו
מוביל אותנו. שנוכל
להנות ממנו, מקום
שבו דאגה ופחד לא
קימים, ערבון הרוח,
נמצא עמוק בתוכנו,
ואם אנו מבקשים
בכל ליבנו, הכל
מתיישר, ומתבהר.**

אני חושבת על זה שיציאת מצרים עבורנו היא תהליך כל כך ארוך, ועד לעת הזו, זה קיים בנו, הפרטים הקטנים האלה, ושנחנו מבינים כמה אלוהים קדוש, לגבי עצמנו קשה לנו להבין, איך נגיע לשיעור קומתו ברמה שהוא נמצא בה. וניכר שתמיד יהיו אבנים קטנות שניתקל בהם וניפול, הוא בחדו יכול להביא אותנו לנקודה הזו, של קדושה אמיתית, כאשר אנחנו ממש מבקשים ודורשים את זה, ששום דבר אחר חוץ מהנוכחות והשכינה שלו, יהיו קימים בחיינו. קראתי את ספר הושע לאחרונה, וזה בהחלט מביך לקרוא את הפסוקים שבהם אלוהים מוכיח אותנו כעמו, על כל הדברים הנפשעים שבנינו בחיינו. מביך לחשוב שהוא קורא לעמו, שהוא בוגד, שהוא זונה, שהוא עובד אלילים וסוטה מהדרך, אבל זו הדרך היחידה, שהוא מוכיח את אהבתו, לנו כדי שנבין את העקרון של חזרה בתשובה.

הושע היה, צריך גם לשאת בתוצאה, של בני עמו כשנקרא לשאת אישה זונה, אפילו נאמר בת זנונים, אני מתארת לעצמי איך הוא הרגיש, כאשר נקרא לעשות זאת. ולבטח הוא לא היה יכול להתנגד, לבקשתו של אלוהים.

החטא הוא חלק כל כך נפרד מאלוהים, הוא מתאו זאת בכל לבו, וכאשר הוא לא יכול לשאת זאת, הוא ישלח נביאים, להודיע ראשית כל על חזרה בתשובה, וסדר עולמי, הנביאים עצמם נשאו זאת על בשרם, וסבלו אף הם משום השליחות הזאת. בהתחלה היו כאלה שהתנגדו, אך לא לאורך זמן, כאשר ידעו והבינו, שכאשר אלוהים מבקש, הוא לא משנה את דעתו, ואין דרך חזרה, האהבה הזו שלו, שלא ויתרה לעולם, תמיד מצאה דרך חדשה להחזיר כמה שיותר למלכותו.

תמיד לפני, תוכחה אלוהים מדגיש בצורה מושלמת את הבטחת השיקום וזה במטרה לעודד, שיש תקווה ודרך אחרת שהיא הרבה יותר מועילה.

כפי שאנו רואים, המצב לא השתנה הרבה אך מחמיר איבדתי כל חשק לצאת לכנסים, או להלל כזה או אחר, כולם רוצים להוכיח את עצמם, פה ועכשיו, ואני עצמי לא פוסלת או שופטת, אבל הרוח שמדברת, ומסבירה כל כך ברור את החשיבות וההתמדה, של הקרבה שלנו, והיחסים שלנו עם אלוהים קודם.

הנזקקים והחלשים דחוקים לפינה, עם האדישות של ההנהגה, ואנשים בכלל שכל כך עסוקים בעצמם וחוסר אכפתיות, לא משנה מה יקרה להם, הם בעיסוקים שלהם. לא מעט אנשים דורשים עזרה ואנו דוחים אותם, ומאוד ייתכן שישוע הוא זה שדפק על הדלת וביקש את העזרה ההיא ולא היינו שם. מקור השראה בלבי, על אישה, המכינה את ביתה לחתן, שאמור להגיע אל ביתה בקרוב. והיא טורחת מנקה, מבשלת, אנשים דופקים על דלתה והיא מסרבת, וממשיכה בשלה כל היום היא עמלה וטורחת, כי הנה החתן בא להתארח בשולחנה.

לקראת הערב, אחרי עבודה רבה, ומושקעת היא שומעת דפיקות בדלת, היא רצה בהתרגשות, לפתוח את הדלת לחתן ומולה היא רואה איש עם בגדים בלויים, נעליו ישנות, והוא נראה עייף מאוד, מיום עמוס, שעבר. כאשר היא מביטה בו, היא מסרבת בכל תוקף להכניסו לביתה, הוא נוקש על הדלת עוד מספר פעמים, אך מסרבת להכניסו לביתה. האיש הולך לו, ועוזב את המקום.

יום אחד היא הולכת למכולת הקרובה לביתה, ושם היא רואה בבית קפה קטן שני אנשים משוחחים בניהם, האיש עם הבגדים הבלויים, ואחד שיושב מולו שותים יחד, ומלאי שמחה, והודיה.

ואז היא שומעת את האיש אומר לבחור עם הבגדים הבלויים ישוע אתה בן האלוהים, היא לא מאמינה למראה עיניה שהיא לא חשבה שהאדם שדפק על דלתה לקראת ערב היה המשיח בעצמו, ומצטערת מאוד על מעשיה וחוזרת בה.

זו נקודת מחשבה עבורנו, וזה נקודת השראה שאלוהים שם בלבי, שיש מעטים שמבחינים באמת, ולא רוצים לשמוע או להבין אותה, ויש כאלה שכן מבינים, את החשיבות של זה, וגם פועלים על פי מה שנאמר, אך מעט מאוד, וכפי שישוע אמר הקציר רב והפועלים מעטים.

כאשר יבוא בן האדם בכבודו וכל המלאכים אתו, ישב על כסא כבודו ויאספו לפניו כל הגויים. אז יפרידם זה מזה כרועה המפריד את הכבשים מן העיזים ויציב את הכבשים לימינו ואת העיזים לשמאלו. יאמר המלך אל הנצבים לימינו, בואו ברוכי אבי ורשו את המלכות המוכנה לכם מאז היוסד תבל,

כי רעב הייתי והשקיתם אותי, עובר אורח הייתי ואספתם אותי, ערום והלבשתם אותי, חולה הייתי ובקרתם אותי, במאסר הייתי ובאתם אלי. יעהו הצדיקים ויאמרו אליו, אדוננו, מתי ראינו אותך רעב והאכלנו אותך, מתי ראינוך עבר אורח ואספנו אותך, או צמא והשקינו אותך? מתי ראינוך עובר אורח ואספנו אותך? או ערום והלבשנו אותך חולה במאסר ובאנו אליך? ישיב המלך ויאמר להם אמן, אומר אני

לכם, מה שעשיתם לאחד מאחי הקטנים הלאה לי עשיתם.
אחרי כן יאמר לניצבים לשמאלו, לכו ממני ארורים, אל אש עולם המוכנה לשטן
ולמלאכיו, כי רעב הייתי ולא נתתם לי לאכל, צמא הייתי ולא השקתים אותי, עובר
אורח הייתי ולא אספתם אותי, ערום הייתי ולא הלבשתם אותי, חולה ובמאסר - ולא
בקרתם אותי.

ישיבו גם הם ויאמרו, אדוננו, מתי ראינו אותך רעב או צמא או עובר אורך או ערום
או חולה ובמאסר ולא שרתנו אותך? אז יענה להם ויאמר, אמן, אומר אני לכם, מה
שלא עשיתם לאחד מין הקטנים האלה גם לי לא עשיתם. ובכן אלה ילכו לעונש עולם
והצדיקים לחיי עולם.
(מתי כה 31.46)

הבטחת השלמות

בין העונות אני מטילת בחוצות ירושלים מביטה על פריחת האביב, וכל שנה העצים
משתנים בהתאם לעונות. העצים הם מקור השראה עצום עבורי, לעבודה פנימית.
הבקשה מישוע אהובי להשלים את הפעולה שהוא התחיל בי.

אני באמת זקוקה לזה, וההתמדה לא להיות מה שהיינו אז מניבה פרי, וזה לא הדברים
החומריים החיצוניים, שמאמללים אותנו, זה היחסים בננו לבינו. ואני מביטה על העצים
ובחלקם יש פרחים שמפיחים ניצנים, ואלה שלא נראים כלל, אבל אני גם רואה תמונה
שלמה שהעץ הולך ומתמלא ביופיו עם הפריחה הצבעונית והיפה של פרחי השקד, זה
מפיח בי חיים, ותקווה, שהוא אכן ישלים את הפעולה, בחיינו.
אני יותר בשקט בחדרי חדרים אני לא מפוזרת יותר, סדר כזה, ופינות נסגרות ומוכיחות
שדרך ההשלמה מוכיחה את אותותיה, והשמחה שאת במקום איפה שתמיד היית צריכה
להיות. ההצדקה העצמית לא נמצאת כלל, אנחנו בשלוח ובשקט, לא משנה מה, הצדק
בא דרכו.

מודה אני לאלוהים מדי זכרי אתכם ותמיד, בכל תפילותיי בעד
כלכם, מתפלל אני מתוך שמחה על השתתפותכם בבשורה למן היום
הראשון ועד עתה. בזאת בטוח אני, שהמתחיל בכם את הפעולה
הטובה השלם ישלים אותה עד יום המשיח ישוע.
(אגרת שאול אל הפיליפים א 3.6)

עתה שנים טובות יבואו בחיינו, תמו הימים שבהם כאבנו בהולכנו במדבר ללא מים, שדמעותינו נגרו, שלא ראינו פריצות דרך, הסוד האמיתי זה לא להרפות מלהאמין ולהתקרב לקדושה. המביאה לנו את כל הסיפוק, והנחת.

אנחנו חושבים מאוד חיובי כעת, אפילו לא מביטים אחורה על השנים שחלפו, משום שאלוהים עובד על ההתחדשות שלנו, ואנו מוכנים לה, וגם אם אנו נתקלים באבנים הקטנות הללו שנותרו, באמצע הדרך, עם הזמן אנו לומדים לשים אותם בשני צידי הדרך, כדי שהשביל יתמלא באור המשיח, ונוכל לפסוע בו בבטחון מלא. אנחנו הופכים להיות מאוד פשוטים ותמימים, אנחנו גם רואים את האהבה שלו כל כך בבירור, היא שמה בקרבנו התרגשות, של עשיה, ועבודה בשמחה ובהודיה, אין כמו לשמוע את הקול שלו, וללכת אחריו. אדוני הוא אל מנחם, הוא ראה את לכתנו במדבר לא מעט שנים, אפילו השנים, שבהם נושענו, והכרנו את בנו, ישוע עדין פסענו בשוגג, ובחרנו את הבחירות של עצמנו. הוא ראה את הכאב, ואת התוצאה של החטא, אבל הוא לא ויתר, ונתן לנו ללמוד מיזה, ואנחנו חזרנו בתשובה בידיעה ברורה, שזה מטהר אותנו, ומשנה את הדרך הישנה שבה חיינו.

שמעו אלי רדפי צדק מבקשי אדוני הביטו אל צור חצבתכם ואל מקבת בור נקרתם: הביטו אל אברהם אביכם ואל שרה תחוללכם כי אחד קראתיו ואברכהו וארבהו: כי נחם אדוני ציון נחם כל חרבותיה וישם מדברה כעדן וערבתה כגן אדוני ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה. (ישעיה נא ג)

קצת לפני סיום הספר, אני רוצה לתת את כל הכבוד לאלוהים שבזכותו, הגאווה שלי נמוגה, שהפיח בי את כל הטוב שאפשר, שבזכותו אני עדין פה, היו תקופות ארוכות בהם ביקשתי ללכת, במיוחד בימים שהכאב לא הרפה, אך התחזק, והוא הפציר בי לא לבקש ללכת. שיבואו ימים טובים, ושהם מאוד קרובים בכל עת העידוד והחיזוק, נתנו לי רצון להמשיך, ועם פסוקים, עם הלל ושירים, ותודה על טובו וחסדו, ועל התלות המלאה בו בכל זמן ובכל עת, להיות עדות לטובו.

על ההחלטה לא לסגת, ולהמשיך את המרוץ, ואם פעם הייתי עוצרת כל פעם משהו שהייתי מתחילה, אני לוקחת עוד כמה צעדים גם שסוף היום מגיע, וצריך להניח את הראש, אני יודעת שאני אקום בבוקר בידיעה, שהכל בשליטה.

אלוהים מנחם את עמו, ומבטיח שישב לה, כפליים מכל חטאותיה ושעוונה נרצה. כל ישעיה 40, הוא פרק שנמצא בליבי לא מעט שנים, ואני לא מפסיקה לשנן אותו, אך בחודשים האחרונים, הרבה יותר, כי הזמן לריצוי והברכות של האדון הם, פה ואנו צריכים להכריז בכל לב שאנחנו אנשים מבורכים, וחלק מנחלתו בזכותו, וכל הפירות מניבים פרי לרב, כל מה שזרענו נקצר בדרך החיובית, לתת לו את הכבוד והתפארת. חשוב לציית לשמוע, לא להתעלם מדברו, ולא לחזור למדבר, שלא הציע לנו מים חיים, אלא יובש, חוסר אונים, אונים, מוות עצב, ויגון.

כי לא דברתי את אבותיכם ולא צייתם ביום (הוציא) הוציא אותם מארץ מצרים על דברי עולה וזבח: כי אם את הדבר הזה צייתו אותם לאמר שמעו בקולי והייתי לכם לאלוהים ואתם תהיו לי לעם והלכתם בכל הדרך אשר אצוה אתכם למען ייטב לכם: (ירמיה ז 22.23)

יש כל כך הרבה להעיד, וכפי שיוחנן כתב שאי אפשר להכיל את כל הספרים הנכתבים אני באותה עמדה, זה ספרי השישי, שמתחילת ספרי הראשון, שנכתב ועד עתה, העידו על כל האירועים, בחיי, על כל תהליך בנית הרוח, והשינוי הכל כך מדהים שפתח דלתות גדולות, וסגר את דלתות האויב. כל הניסים והנפלאות, במהלך שנותיי כמאמינה, ואפילו לפני כן, שרק האמנתי באב, בלי להכיר את הבן, הייתי כותבת בילדותי בחדרי חדרים, היו לי חלומות, עוד לפני שהכרתי את ישוע, הכל היה כל כך מרומז, שאגיע למקום האמיתי שבו הייתי תמיד צריכה להיות, שייכת. אני מודה לאלוהים שנבחרתי על ידו, נולדתי בכורה, בתוך משפחה מיוחדת ונורמטיבית, שדאגה לכל צרכיי, הוריי מעדות המזרח, ושני אחיות מדהימות.

אני יכולה לומר בלב שלם, אני יודעת שאלוהים הגן עליי, ושמר עליי עם מלאכיו, בימים שהוריי היו עסוקים, הייתי נשלחת אל סבתי, מצד אבי, שכמעט גידלה אותי. יום אחד משהי התפללה עבורי, ואמרה לי שיש מלאך ששמר עליי כל ימי ילדותי, לא הבנתי למה היא התכוונה, ראיתי את סבתי שהייתה דתיה, הולכת לבית הכנסת, בהתמדה ומתפללת עבורי. אני בכל לב מאמינה שבזכות תפילותיה, אני מכירה היום את אהוב ליבי ישוע המשיח. האדון ניתב לי דרך, ללכת ללמוד אחרי שרותי הצבאי, שם פגשתי את נתנאל בן זוגי היקר, שבישר לי את הבשורה. ישר קבלתי את זה ללא היסוס, למרות שהיו בי הרבה שאלות, ולמרות שקבלתי התגלות שהוא בא לצאן לבית ישראל.

ואפילו שבכיתי בכל פעם, שקראתי אודות צליבתו בבשורות, שאלתי שאלות. גם לא היתה לי ההבנה מה הוא דורש, אז הלכתי בדרך שלי, שהיא דרך לא דרך, עם

כל הכאב והמשקעים, ונגררתי עם זה שנים, מצד אחד אמרתי כמה אני אוהבת אותו, אבל גם נלחמתי אותו, למרות הבנתי שהוא תמיד ינצח. היום אני כבר לא נלחמת, גם לא מתווכחת, גם לא שואלת שאלות כי הוא כל כך נטוע בקרבי, והכל אמיתי וחי, המלחמות שהיו לי הם המלחמות שלו, מה שאני עושה כיום זה לנוח בשלומי, אני מהירה יותר לשמוע, בלי כעס, משום שאני יודעת שצדקתו וחסדו של אלוהים לא יהיו עליי. ואני שומרת על לב טהור, כדי שאני יוכל להתקבל בברכה שלמה, לפניו.

על כן, אחי אהובי, יהא כל איש מהיר לשמע, בלתי נחפז לדבר וקשה לכעס, שהרי כעס אדם לא יפעל צדקת אלוהים. לכן הסירו מעליכם כל טינוף ורשע, וקבלו את הדבר הנטוע אשר יכול להושיע את נפשותיכם. היו עושי הדבר ולא רק שומעים פן תרמו את עצמכם; כי מי ששומע את הדבר ואינו עושה, כמוהו כאיש המביט על תואר פניו במראה; הוא התבונן בעצמו והלך לו, ומיד שכח מה צורתו. אבל המשקיף בתורה השלמה, תורת החרות, ועומד בה מבלי להיות שומע ושוכח, אלא עושה בפועל - איש זה יהיה מבורך במעשהו. (אגרת יעקב 19.26)

הסכמה עם השמים

אם אתם מרגישים לפעמים, חוסר יציבות או ספקות, או מין עצב פנימי אני רוצה לעודד אתכם ששום דבר מיזה לא מאלוהים. אנחנו לוקחים סמכות, ושוברים כל דבר שבא נגד דעת אלוהים, ובהסכמה מלאה משום שאנו עצמנו ממשפחת מלכותו. ואנו יודעים שאלוהים הוא טוב, ולעולם לא ירצה לפגוע בנו. אנו צריכים להיות מאוד זהירים לא לשמוע דעות של אנשים מסוימים שעלולים להרוס את הדבר הטוב בנו. חשוב להתנתק, אם יש בנו את טוהר המידות והאבחנה אנחנו יכולים להרגיש מבחינה רוחנית, אם מה שנאמר מסביבנו זה מאלוהים, או לא. חשוב שאנו בדעה אחת, עם אלוהים, ולהיות עזר לאלה שנקראנו להיות עזר עבורם, ולהקים אותם בעידוד ברוח ובאהבה כנה. עזרה לחלשים, צריכה להיות חלק מסדר העדיפויות החשוב ביותר. יש הרבה שמחה בשמים, שאנשים קרובים אליו ולא סוטים מהדרך, ואנחנו בטח לא רוצים להיות מכשול עבורם, אלא לגדול ברוח ובאמת, בתהליך שאלוהים עושה עבורם.

אנחנו כן נמצאים בתוך העולם הזמני, ומתהלכים בו, ואפילו במסגרת של העבודה בקהילה, ובתוך המשפחה אנחנו צריכים לברור את המילים שלנו בקפדנות. מדוע כי בכל פעם שלא נהיה זהירים, האויב יבוא ויחטוף את הדבר הטוב מאתנו, לכן גם אם נכשלו בפינו רצוי, שנחשוב שוב, ונקבל את התוכחה, ונחזור בתשובה. החזרה בתשובה, גם מתקנת אותנו, ונותת לנו לראות הרבה יותר טוב, ממה שראינו פעם. שזה הופך להרגל קבוע, אדם שמעירים לו, והוא מגיב עדין, מתוך הגנה עצמית, והצדקה מוגדר כאדם פצוע, כל עוד הוא יבחר לעבוד על הנקודה הזו, זה תהליך של ריפוי.

אני הייתי שנים באותה נקודה, לקחתי את זה מהדורות, והכנסתי את זה לבית לאחר שנישאתי והבאתי ילדים, אין לנו זכות לשפוט אחרים, וגם לא להביעה דעה על אנשים, זה בידי אלוהים. צדקתו של ישוע שילמה את הכל. יום אחד התעוררתי, וחסדו לימד אותי איך לא להגיב ולא להצדיק את עצמי, ויום יום זה הולך ופוחת. החלטתי שלא משנה הלחץ שמסביב אני יעבוד על החדש, ולא יחזור יותר לאדם הישן שבי, שהרס כל כך הרבה חלקות טובות.

התפללתי שאלוהים, יוציא אותי מההתרכזות של עצמי, לפאר את שמו, ולא לחפש טובות לעצמי, לעיתים הפצע המכוער התעורר בי, אז בחרתי לצאת למלחמה, בדרכים שלי בלי לחשוב פעמיים. חשבתי הרבה על כמה אני קרוב, וזה התלווה לרחמים עצמאיים, אבל אני רואה שינוי לא בזכותי, אבל בזכותו. כדאי לחיות חיי קדושה, ולחיות בשבילו, אנשים לא תמיד חושבים על מה בא אחר כך, ושהם לא יחיו פה לנצח. רבות מחשבות בלב איש, כל התכניות של האדם בבשר, לא יכולות לעבוד, משום שאת אלה שהוא אוהב, הוא יוביל לדרך שהוא בוחר, הוא בוחר עבורנו, לא אנחנו.

חיי קדושה

לכן חגרו מתני שכליכם, היו ערנים וקוו בכל ללבכם לחסד הבא עליכם בהתגלות ישוע המשיח. כבנים מציתים, אל תתנהגו לפי התאוות שהיו לכם בעבר שהייתם חסרי דעת, אלא היו גם אתם קדושים בכל דרכיכם כמו שקדוש הוא אשר קרא אתכם, שהרי כתוב, **”קדושים תהיו כי קדוש אני.”**

ואם קוראים אתם אל האב, השופט בלי משוא פנים לפי מעשי איש ואיש, אזי התהלכו ביראה בימי מגוריכם עלי אדמות; שהרי יודעים אתם שלא בדבר נשחת, לא בכסף ולא בזהב, נפדיתם מדרככם התפלה שנחלתם מאבותיכם, כי אם בדם יקר של שה תמים שאין בו מום, בדמו של המשיח אשר נודע מקדם, לפני היוסד תבל, ונגלה באחרית הימים, למענכם.

אשר אודות לו אתם מאמינים באלוהים שהקימו מין המתים ונתן לו כבוד למען תהיה אמונתכם ותקוותכם באלוהים.

”קדושים תהיו כי קדוש אני.”

וכיון שטהרתם את נפשותיכם בציתכם לאמת והגעתם אלי אחוה שאין בה חנפה, אהבו זה את זה בכל לבבכם ומאדכם.

אלוהים הוא אהבה. אין לו לב מחולק
הוא לעולם לא משתנה בלהפר את בריתו או הבטחותיו. הכתובים נקראים גם
ספר אהבה נבואי כהוכחה לאהבתו. ודרכו אנו לומדים להפיק חיים, ולהבדיל
בין טוב לרע.
באם נדע ונבחר נכון לדעת אותו, הוא יפתח בפנינו דלתות של ברכות אין
סופיות שמחה שלום שלווה וחיים עד אין קץ.

העידותי בכם היום, את השמים ואת הארץ
החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה
ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך
(דברים ל' יט')

דקלה נקולס